

Addig ugyanis, míg négy szenvedélyét meg nem zabolázta, s le nem gyűrte vágyait, nem képes arra, hogy meglássa Istent.

*Szemük a vízre tévedt,
s vették utuk a lovasok a mélynek.*

Víz, azaz a lelki javak és gyönyörűségek, melyekkel Istenben bővelkedik a lélek. Lovasság, a testi érzékelés mind belső mind külső értelemben, ugyanis ezek az érzékek a tárgyakról alkotott képzeteket és elképzeléseket foglalják magukba. Ezek megpillantván a vizet, a mélybe letérnek. Ugyanis a lelki házasságnak ebben a szakaszában a lélek alsó, érzéki része megtisztult és átszellemült. Érzéki és természetes erejét összeszedve a maga módján részt vesz és gyönyörködik e kincsekben, melyeket Isten a léleknek bensőségesen átad. Dávid így mondja: Szívem és testem örvendeznek az élő Istenben (Zsolt 83, 3). Meg kell jegyeznünk, hogy a menyasszony nem azt mondja, hogy a lélek azért szállott le, hogy igyon a vizekből, hanem csak azt, hogy a víz láttán leszállott. Ugyanis az érzéki rész nem alkalmas arra, hogy akár e földi, akár a túlvilági életben, a lelki javakat igya, pusztán a túlcserélődő vízben lel felfrissülést és gyönyörűséget. Ez a gyönyörűség készíti a test érzékeit és erőit, hogy magukba merülve lássák, hogyan issza a lélek a mélyben a szellemi javakat. Ez pedig inkább úgy mondható, hogy megpillantván a vizet, leszállnak és nézik, nem pedig, hogy leszállnak és ízlelik. *Utukat veszik a mélynek*, nem *mennek*, mondja a szöveg, mert az érzéki és szellemi rész közötti kapcsolat folytán a lelki ital ízlelése láttán útjukat megváltoztatják, megakasztják az érzéki erőket, és szellemi nyugalom önti el őket.

Szerelmese, az Isten Fia előtt fölfedi a lélek erényeit és fölkészültségét, hogy a lelki házasság ezen állapotából, melyre Isten a küzdő egyház kebelén belül őt fölemelni kegyeskedett, vezesse át a győzelmes Egyház dicsőséges kebelébe-házasságába, ahova, adja Isten, hogy eljussanak mindazok, akik az édes Jézus szent nevét, a hűséges lelkek Jegyesének nevét segítségül hívják. Legyen neki örök dicsőség, az Atyával, a Szentlélekkel együtt mindörökkön-örökké. Ámen.

Takács Zsuzsa fordítása

Számunk szerzői

Paskai László bíboros, prímás, esztergomi érsek

Maróth Miklós klasszika filológus, egyetemi tanár, ELTE

Kubinyi András történész, tanszékvezető egyetemi tanár, ELTE

Bor Ambrus író

Bisztray Ádám író

Jaroslav Durych (1886—1962) cseh katolikus író

Sz. Rindó Klára tanár

Vajda Mihály filozófus, tanszékvezető egyetemi tanár, KLTE, Debrecen

Barsi Balázs ferences teológiai tanár

Rászlai Tibor művelődéstörténész

Fekete Antal piarista tanár